

(Nº 133)

L'Amor de Patria

L'amor de patria es l'amor del amor.

Lluny, allà en l'horisó de recorts tristos,
velats per tots los somnis d'un cor digre,
bella imatge m'atrau; enllà espléndit
que lliga mon passat y mon pervindre.
Allà, estant sol, acompanyat me vega:
memòria dolça d'una dolça vida
per tot se'm convertian en imatges
qu'ab amor me parlavan y ab delicia.
Aqui, entre tant gent, tot sol me ~~trista~~; sento;
en son mirar s'hi pert sempre ma vista,
en son semblant tant sol glasa de hi trobo,
y en son accent en va hi cerco armonias.
Allà miraba ab goig las flors badarse
perque 'ls fruyts eran meus y el cor plavian;
aqui fins sas poncellas m'extremeisen
al pensar que per mi sol hi haurá espina.
lo sol me diya allà sempre esperansa,
aqui tristos recorts tant sol me brinda;
la lluna allà m' miraba ab amor sempre,
aqui crech que s'amaga de ma vista;
allà perfume de vida l'aire m' diya,
aqui en mas venas lo vereno filtra;
allà l'espay ab expansió m'atreya,
aqui tan sobre meu y m' martirisa;
oh! 'l cel me sembla una nevada immensa,
la terra m'apareix sol un abisme,

y l'espai que'm rodeja l'fret sudari
de l'infinit que's cotxa en sa agonia.
Sobre mon cap, s'hi fonda tota esperança;
sota mei peus, las flors restan marcidas;
sobr' allá en l'horiso de recorts tristos,
velats pels combats de la patria mia,
se complan la meua anima en turarse
y, deixant son dolor, en adormirse.

Y somniant al repos, al goig escolta
las remors del industria quel anima,
lo tráfect del comerç que gran la torna,
l'armonia brillant de sos artistes,
las sentidas cançons de sos montanyas,
l'oreig man de sos volguda brisas,
y, per tanta tendresa commoguda,
plorant de gloria, sem estar delira.

Oh!; per que' h' nostres avís fabricaren
un moniment de gloria, infinita
tant potent com la seva Independencia
apuntalat, ab son magich heroisme,
sobre primitals tant fermis com tant de polles
qu' encara ostentans sa brillant ruina,
si aqueixa immensa fabrica d'altre epoca
avuy en gren peisó s'es convertida?

¿Per que' s' sacrificaren per set setgles,
en aras de la fe oferint sa vida,
antegant ab sa sanch llavors espiricas
y arren regant las mussulmanas cepigas,
si avuy sos fills mateixos; pols' hi semblan
las llavors mie mortals del heretgia?

¿Per que' ab lo pei de tanta immensa gloria
a n' al gegant Mediterrá oprimiren,
grabant hasta a n' al peisó nostra barra

* Si arany tant sol servia
aquella forsa
per destacar la patria
en sa gloria?

y obrint als turcs la tomba en son abisme?
Per que sembraren al l'afany més noble
à l'Àfrica y à Grecia desgratida.
tants llaurers, ab la ombra de victorias,
qu'envejaban las horts més enemigas,
si arany; oh deu del cel! fins dintre Espanya
com estrangers los espanyols caminan?
¡Quin cambi! Avants hi havia un nom esplèndid
que, com clau marvellosa, 'ls cors obria
entlassant sentiments, mint ideas,
y escampant per dos mons la fe més digne.
Al escoltar eis nom, vers darsen compte,
y en un sol foch d'amor cremar sentintre,
com germans se miraba un viltell d'home,
veient un mateix cel en son perivindre,
volent en son present sol una Terra
y llegint son passat en un sol llibre.
Al escoltar eis nom, l'amor més tendre
versaba dins son cor y 'l fel fonia;
s'obrian al afany tots los seus braços,
y las mans al afecte, estremjian,
qu'en altre temps, sentint lo nom d'Espanya,
la gloria de plaher s'estremieja,
os enemichs de pòr tot tremolaban,
vivint en l'esperansa sos fills dignes.
¡Quin cambi! La que fou la payral casa
de feras en vil can es convertida;
las éytras del treball ho son de guerra;
tanta fe s'es mudat en fanatisme,
en vil rancunia y en crudel venjança;
tristos 'orns, han tornat las verdas vinya,
las horts més hermosas son camps d'herbas;
las llavors que s'colgaren, malatidas

al ranc de dels innocents ne son rigida,
si la del criminal, no va podrir las;
lo sol no escampa pas raigs d'esperansa;
dolor, amor, la llum ja no inspira;
l'ha tornat en resplendor d'incendi
y en sinistre reflex de ranc brista
qu'enterbala cent rius. Facant la terra
aquella llum que al tanta d'encant, bebia.
; Oh! que es negre l'espoy; qu' es lluny l'inietge
que a'n alla en l'home mo ull, oviran!
; S'empue, sempre ha de durar la fosca
qu'amaga ma esperansa en lo pervindre?
; Ah no! No sempre han impulsat al home,
los folls rencors y la venjansa impia;
lo riu, qu'entre rochs bota, a la planuria
s'adorm entre las flors, somniant delicia;
lo sol d'estiu, qu'un temps seca las plantas,
las amplena altre temps de sava y vida;
l'excitacio qu'inspira als deliris
ta tendresa mes, dolha apre, inspira.
Is ben cert: una llagrima es capasa
de fondre'l gel del dupte mes, maligne
y d'orejar lo cos que ta locura,
ab sas passions bullentas, enmustiga.
Flavors los homes en l'amor confonen
tot los rencors, y los germanus se miran;
yal temple de la fe, l'encens amplena,
^{pujant los pechs a la imagio divina;}
~~y la plegaria fins al cel arriuan;~~
y l' del treball son moviment recobra,
y l' sol escampa arren dolha alegria;

los prats verdejan, fins los fonts nos parlan,
tot veu es un amich en afecte i'n brinda;
tota imatge i'n somriur ab esperansa,
y tot accent nos porta una armonia.
¡y allavóis goza l'home, ab ditca inmensa,
de la Patria del cor tota la ditca!
